

Tilbøjelighed til ulovlige Strejker, som er et internationalt Fænomen; og hvis Forklaring ligger i de Tilstande, som Krigen har affødt. En varig Ordning vedrørende dette Forhold under Fremme af Forhandlingerne mellem Arbejderne og Arbejdsgiverne om Arbejdernes hele Stilling indenfor Industrien og de Krav, som fra Arbejdernes Side i saa Henseende er førte frem — det var dette, jeg særlig tænkte paa, og jeg vil antage, at den højtærede Indenrigsminister, der betegner sig som en Mand, der ikke vil tage Stilling for den ene eller den anden Part, men indtage en forsonende Holdning, vil søge at finde Veje frem her. Med Hensyn til, hvad der er gaaet forud, gjorde den højtærede Minister en Bemærkning om mine Oplysninger om Strejken vedrørende Grønland, Oplysninger, hvis Rigtighed han naturligvis bekræftede. Til de Bemærkninger, han fremsatte, skal jeg kun sige, at min særlige Aarsag til at fremdrage dette Spørgsmaal var den, at jeg ved at give de rigtige Oplysninger om, hvorledes dette Forhold havde foreligget, vilde vise, at Spørgsmaalet om Sømandsstrejken ligger paa den anden Side af den politiske Strid, og at den ikke, saaledes som man fra konservativ og moderat Side ønsker at paastaa, er en Afføding af denne Strid. Nej, Sømandsstrejken var en faglig Strejke, som allerede var paabegyndt, og hvis særlig hensynsløse Karakter havde sin Aarsag i, at de paagældende Sømænds Ledelse ikke hører til De samvirkende Fagforbunds solide Gruppe.

Jeg hørte, at den højtærede Indenrigsminister i Anledning af min Bemærkning om Overraskelserne bebudede endnu en Overraskelse for den høje Rigsdag. Min Bemærkning om Overraskelserne — en spøgefuld Bemærkning i en Bordtale i Kalundborg — tog, som den højtærede Indenrigsminister rigtigt har forstaaet, ikke Sigte paa, at den nuværende Regering selvfølgelig vilde faa Vanskeligheder at kæmpe med, og udtrykte selvfølgelig heller ikke fra min Side nogen Beklagelse over, at den løste dem paa samme Maade, som vi havde gjort det, men tog Sigte paa dette Forhold, at, som sagt, en og anden vel vilde have ventet en anden Fremgangsmaade. Naar den højtærede Indenrigsminister nu bebuder, at han vil stille Forslag om en Dækning af Underskuddet paa Ernæringsområdet, maa jeg naturligvis afvente dette Forslag, men jeg kan ikke tro, at det vil indeholde nogen Overraskelse for den høje Rigsdag, hvis Udvalg jo gentagne Gange er blevet underrettet om flere

af de Forhold, som er under Afvikling. I Meddelelser afgivne til Udvalget angaaende Lovforslaget om et udenlandsk Statslaan og andre af Rigsdagens Udvalg findes der Oplysninger om disse Forhold under Afvikling. Det skulde kun undre mig, hvis de allerede var naaet til fuld Afvikling, og dersom Hensigten skulde være paa Tillægsbevillingsloven at indføre Sager, som endnu ikke faktisk er naaet til Afvikling, maa jeg mene, at dette ikke er et fuldt berettiget Middel til at fremkalde det af Statsministeren bebudede Underskud i Finansaaet 1919—20. Men vi vil jo nu faa at se, hvorledes disse Sager ligger, naar de kommer frem.

Den højtærede Justitsminister gjorde nogle Bemærkninger om det Cirkulære, jeg havde tilladt mig at oplæse. Det faldt ham for Brystet, at dette Cirkulære var fortroligt, og han spurgte om Hensigten med og Nyttens af det og mente, at det kun indskærpede Politiet noget selvfølgelig, og at det vel ikke var nødvendigt. Den højtærede Justitsminister, som jo ikke er ubekendt med Administration, vil heller ikke være ubekendt med, at Cirkulæret indeholder en positiv Bemyndigelse for Politiet til at foretage visse Ting, som det ikke kunde foretage uden Bemyndigelse, nemlig at skaffe sig den fornødne Medhjælp, ogsaa hvis den laa udenfor Retsplejelovens Rammer . . . . Ja, den højtærede Justitsminister ryster paa Hovedet. Det er jo muligt, at han som Leder af sin Administration har været af den Opfattelse, at han paa egen Haand kunde foretage sig baade det ene og det andet. Men jeg tror ikke, alle Landets administrative Myndigheder er af samme Opfattelse, og jeg tror derfor, det var særdeles nyttigt at meddele Landets Politimestre en saadan almindelig Bemyndigelse, hvorefter der ingen som helst Tvivl var til Stede hos dem om, at de kunde handle i saa Henseende. Men dernæst er det aldeles ikke rigtigt, hvad den højtærede Justitsminister tror, at den Sag var ukendt for dem, der skulde arbejde paa den Maade. Nej de, som blev bekendt med den, var netop Landbrugets Organisationer, som kom og spurgte: Kan der sikres os Arbejdsfred? Hvis vi selv foretager Slagning ved vore Andelshavere og selv foretager Indladning ved vore Andelshavere, vil saa Regeringen skaffe os Arbejdsro? Dertil svarede man til Andelshavernes Repræsentanter: Ja. Derefter gik Andelshavernes Repræsentanter med fuld Sikkerhed for, at der vilde blive ydet dem al